Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Til Bernhard Ingemann

Citation: Grundtvig, N. F. S.: ”Til Bernhard Ingemann”, i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1869_346-txt-root/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

Læs CC0-erklæringen

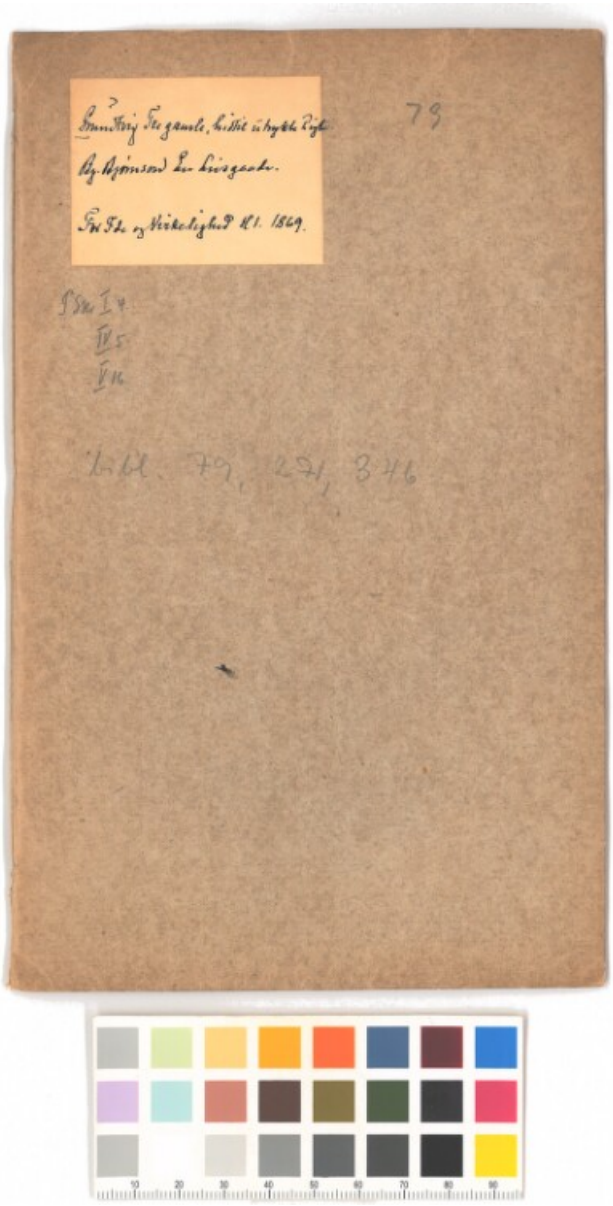

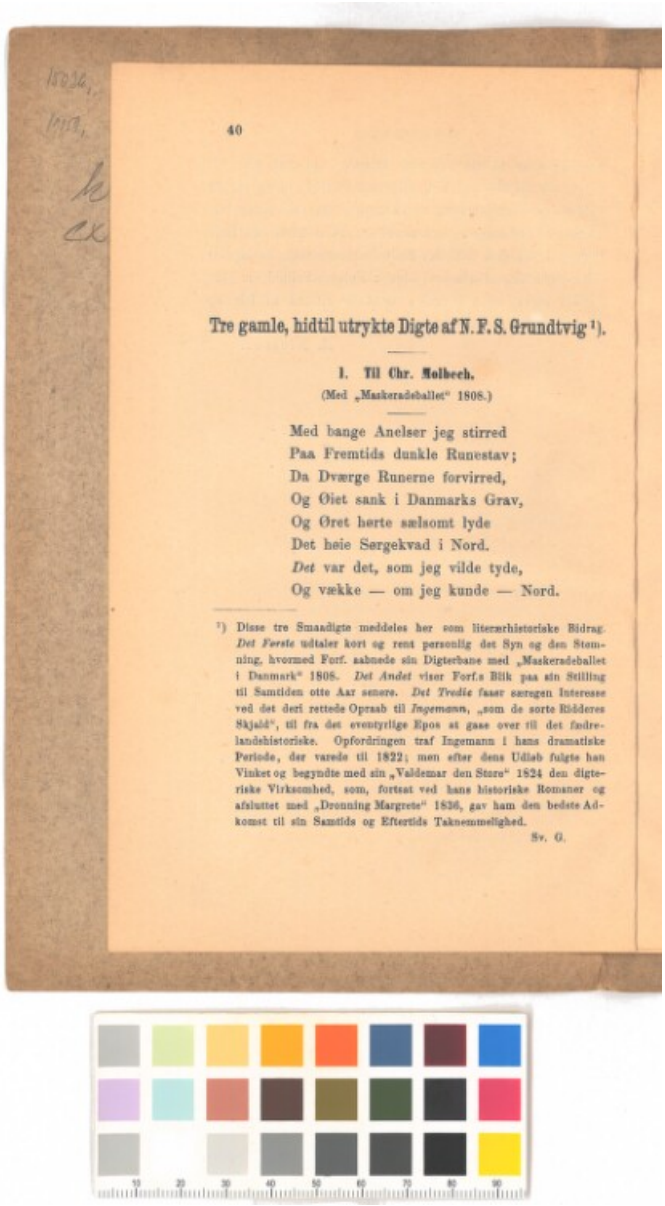

Tre gamle, hidtil utrykte Digte af N. F. S. Grundtvig [1]).

I. Til Chr. Molbech.

(Med „Maskeradeballet" 1808.)

Med bange Anelser jeg stirred
Paa Fremtids dunkle Runestav;
Da Dværge Runerne forvirred,
Og Øiet sank i Danmarks Grav,
Og Øret hørte sælsomt lyde
Det høie Sørgekvad i Nord.
Det var det, som jeg vilde tyde,
Og vække — om jeg kunde — Nord.

[1]) Disse tre Smaadigte meddeles her som literærhistoriske Bidrag. *Det Første* udtaler kort og rent personlig det Syn og den Stemning, hvormed Forf. aabnede sin Digterbane med „Maskeradeballet i Danmark" 1808. *Det Andet* viser Forf.s Blik paa sin Stilling til Samtiden otte Aar senere. *Det Tredie* fasser særegen Interesse ved det deri rettede Opraab til *Ingemann*, „som de sorte Ridderes Skjald", til fra det eventyrlige Epos at gaae over til det fædrelandshistoriske. Opfordringen traf Ingemann i hans dramatiske Periode, der varede til 1822; men efter dens Udløb fulgte han Vinket og begyndte med sin „Valdemar den Store" 1824 den digteriske Virksomhed, som, fortsat ved hans historiske Romaner og afsluttet med „Dronning Margrete" 1836, gav ham den bedste Adkomst til sin Samtids og Eftertids Taknemmelighed.

Sv. G.

For Synet skjalv jeg selv og bad
Alfader, at det Sørgekvad
Ei sjunges maa i lange Tider.
Men — Kraften sover, yppig groe
De Edder-Urter, — tør jeg troe,
At ei det hen mod Enden lider?

O, troer *du*, Kraften vaagne kan
Og stolt fornye de svundne Dage,
At Solen har for Danmarks Land
En varig Straale end tilbage, —
Da deel med mig din søde Tro!
Og Trøst og Haab og salig Ro
Skal Frygten af min Barm udjage.

---

2. Til Kamma Rabbek.

(Med „Heimdal" 1816.)

Gierne, sjeldne Dannekvinde!
Nævnede jeg dig Veninde;
Gierne paa sin spinkle Vinge
Vilde liden Fugl sig svinge
Og et Nyaarsvers dig sjunge
Med sin jævne danske Tunge;
Men den er blandt Skovens Fugle
Agtet, haanet som en Ugle;
Og hvad Under, om og dig
Døvede det høie Skrig,
Saa *du* og tilsidst dig vendte
Fra den Fugl, som Ingen kiendte!

Derfor staaer med bunden Tunge
Liden Fugl dit Øre nær,
Veed ei ret, om han tør sjunge,
Kan dog end ei tie kvær,
Kviddrer: siig mig Dannekvinde!
Tør jeg nævne dig Veninde?
Tør jeg ei, jeg dog ei dømmer,
Kviddrer, mens jeg Kalken temmer:
Bladet skal engang sig vende,
Da skal du og Fleer mig kiende,
Om ei før, saa naar vi glade
Skue hist paa Bogens Blade
Navnene paa dem, som vilde
Vandre fromt til Livets Kilde.

---

3. Til Bernhard Ingemann

som „de sorte Ridderes" Skjald.

(Med „Saxos Danmarks Krønike" 1818.)

Her kommer Thorkild Dane
Med Skaren, du har meldt,
For paa hans Helte-Bane
At følge Vidunelt.
Jeg smedded, som jeg kunde,
Dem Sværd af Saga-Malm,
Jeg skiæfted nogenlunde
De gamle Spyd med Alm,
Jeg stræbte paa det Bedste
At blanke Hjelm og Skjold,

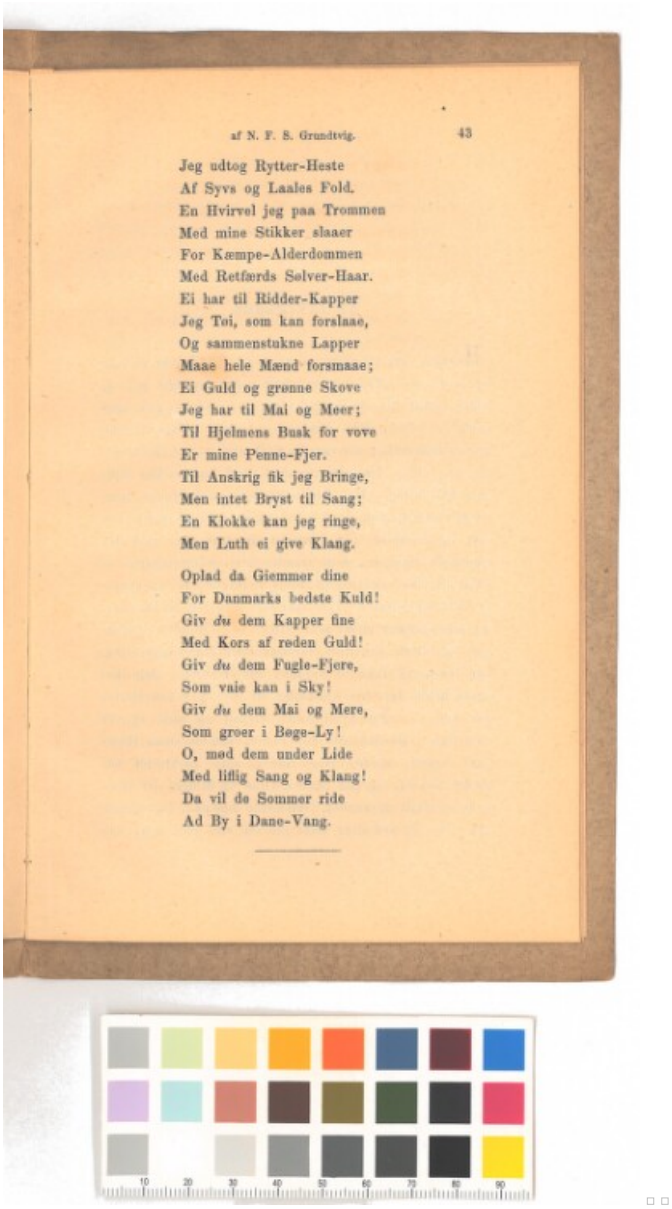

Jeg udtog Rytter-Heste
Af Syvs og Laales Fold.
En Hvirvel jeg paa Trommen
Med mine Stikker slaaer
For Kæmpe-Alderdommen
Med Retfærds Sølver-Haar.
Ei har til Ridder-Kapper
Jeg Tøi, som kan forslaae,
Og sammenstukne Lapper
Maae hele Mænd forsmaae;
Ei Guld og grønne Skove
Jeg har til Mai og Meer;
Til Hjelmens Busk for vove
Er mine Penne-Fjer.
Til Anskrig fik jeg Bringe,
Men intet Bryst til Sang;
En Klokke kan jeg ringe,
Men Luth ei give Klang.

Oplad da Giemmer dine
For Danmarks bedste Kuld!
Giv *du* dem Kapper fine
Med Kors af røden Guld!
Giv *du* dem Fugle-Fjere,
Som vaie kan i Sky!
Giv *du* dem Mai og Mere,
Som grøer i Bøge-Ly!
O, mød dem under Lide
Med liflig Sang og Klang!
Da vil de Sommer ride
Ad By i Dane-Vang.